

Не се чуваше какво му говори, но кметът се навъси и позеленѣ отъ ядъ. Той скръцна зъби, удари масата и глухо изрече: „Ехъ, този Каменъ... този Каменъ — дълъгъ му е езика, ама ще го срѣжа азъ него... хемъ тъй ще го срѣжа, че да не посмѣе думица да продума...”

И той изпсува.

— Краста, — добави гласно човѣчето. — Съ какво ли пѣкъ се голѣмѣе — да не бѣ го прибралъ дѣдо му и досега щѣше свинитѣ да пасе...

— Когато слѣпото прогледне, далеко вижда — обади си нѣкой задъ тѣхъ дълбокомислено.

Скроенъ бѣше планъ още сжщата нощъ.

Три дена подиръ това, общинскиятъ пждаръ — близъкъ кметовъ роднина — съобщи въ канцеларията, че Каменъ Поповъ откарвалъ въ общинската ливада, освенъ четиритѣ си биволи, и две млади юнчета.

— Хората се сърдятъ, добави пждарътъ — ливадата се пази само за работния добитѣкъ.

Кметътъ скочи разлютенъ, премина два пжти тѣсната стая, спрѣ и грубо заповѣда:

— Иди го доведи!

Най-после часътъ бѣше настаналъ.

Пждарътъ изкочи навънъ радостенъ.

Когато Каменъ Поповъ дойде, кметътъ седѣше задъ масата, дращѣше съ ножъ върху нея и нито го погледна, нито отвърна на поздрава му.

Мълчаха. Бѣше нѣкакъ неловко. Пръвъ проговори дошлиятъ.

— Е, защо сте ме викали, господинъ кмете? — попита той полушеговито, полусериозно.

— Ти не знаешъ ли, ами още питашъ — грубо отвърна кметътъ, като пакъ не вдигна очи.